

ПРОЛОГ

Дерев'яні дзвіночки надворі застережливо стукотіли. Хвилі несамовито били об берег. Нестямний шепіт води дедалі голоснішав. Здавалося, наче море було магом, який накликає негодю. Саме цього дня — протягом майже десятиліття — буря розгорталася однаково. От-от грім розкотиться швидше, ніж хвиля блискавиці, яка електричним батогом ударить по невблаганному небу. Диявол жадає відплати, кривавого жертвопринесення за вкрадену владу.

Не вперше і не востаннє відьми проклинають його.

Сидячи в кріслі-гойдалці біля вогню, Нонна Марія спостерігала за близнючками — ті читали захисні закляття, яких вона їх навчила. Кожна міцно стискала в маленьких кулачках — *корнічелло**. Відганяючи власні нав'язливі думки, вона уважно слухала слова Вітторії та Емілії, які шепотіли над рогоподібними амулетами, зосереджено схиливши свої темноволосі голівки.

— Каменем, місяцем, землею благословіть це вогнище і цю оселю.

Дівчаткам виповнилося вісім, і Нонна намагалася не нервувати через те, як швидко вони зростають.

* Італійський амулет чи талісман у вигляді невеличкого рогу, який надівають для захисту від злого ока (від зурочення).

Сидячи на маленькій кухні, вона щільніше закуталася в хустину, адже ніяк не могла позбутися морозного холоду, що огорнув її. Холоду, що аж ніяк не був пов'язаний із погодою надворі. Хоч як відчайдушно вона намагалася ігнорувати це відчуття, сірчаний запах усе одно пробивався крізь шпарини, змішуючись зі знайомим бризом, який був наповнений ароматом плюмерії та помаранчів і ледь сколихував пасмо її сивого волосся. Якби її бабуся була жива, вона побачила б у цьому недобрий передвісник і збула б увесь вечір на колінах у церкві з чотками в руках, молячись святим.

Диявол вийшов на полювання. Або ж принаймні один із його нечестивих братів.

Гострий уламок занепокоєння, наче маленький ніж для фруктів, швидко й плавно ковзнув просто біля серця Нонни. Минула ціла епоха з часів останніх свідчень присутності Мальваджі. Більше майже ніхто вже не говорив про Нечестивих. Залишилися лише історії, які розповідали дітям для того, щоб увечері вкласти їх спати.

Тепер дорослі сміялися над старими казками, забуваючи про сімох князів пекла. Нонна Марія ніколи не змогла б викинути їх із голови, адже легенди про них вкарбовано в її свідомість, вони таврували її глибоким відчуттям жаху, що проймав до самих кісток. Її плечі здригнулися так, наче вона відчула на собі погляд їхніх опівнічних очей, що спостерігали за нею з темряви. Це було лише питанням часу, коли вони прийдуть на пошуки.

Звісно, якщо цього ще не сталося. Людина не може вкрасти щось у диявола і не понести за це покарання.

Нонна знову зосередилася на близнючках. Сьогодні дівчатка були неспокійними, неначе Тірренське море, яке ніби передчувало прихід небачених нещасть. Віт-

торія читала закляття поспіхом, тому Емілія постійно збивалася, намагаючись устигнути за сестрою.

У вогнищі одна за одною тріскотіли гілки, немов чотки, що клацають над книгами заклинань, символізуючи своєрідне застереження. Нонна схопилася за поруччя свого крісла-гойдалки, її пальці поблідли і стали схожими на бланшовані мигдальні горіхи, що лежали на столі.

— *Calmati!* Не так швидко, Вітторіє! — гукнула вона й докірливо додала: — Якщо ти не зробиш це правильно, тобі доведеться починати спочатку. Ти хочеш наодинці збирати землю на цвинтарі?

На превелике розчарування Нонни, Вітторія геть не налякалась, як мало би бути. Навпаки — сама думка про блукання цвинтарем за вкрай неспокійної погоди при світлі повня здавалася дівчинці привабливою. Вона стиснула губи, перш ніж злегка похитала головою. За неї відповіла Емілія, кинувши на сестру застережливий погляд:

— Ми будемо обережнішими, Нонно.

Щоб підтвердити свої слова, вона взяла до рук пляшечку зі святою водою з монастиря й по одній краплі пролила на кожен із амулетів, які від цього зашипіли. Золотий і срібний — символ балансу між світлом і темрявою, дарунок за владу, яку вкрадено багато років тому.

«*І в цьому світі — і в іншому*»**.

Заспокоївшись, Нонна спостерігала за тим, як дівчатка закінчували промовляти закляття. Вона полегшено зітхнула, побачивши білі іскри, що піднялися над полум'ям. Іще один рік, іще одна перемога.

* Заспокойся! (*ит.*)

** Слова зі Смарагдової скрижалі Гермеса.

Вони знову перехитрили диявола. Зрештою, день, коли закляття не діятимуть, обов'язково настане, але Нонна відмовлялася думати про це зараз. Натомість вона задоволено подивилася на підвіконня, на якому рівненькими рядочками лежали шматочки сушених апельсинів.

Лавандові гілочки сушилися над камінною полицею, маленький кам'яний столик устелено борошном і запашними травами, що чекали часу, коли їх зв'яжуть в охайні пучечки. Поєднання вербени, базиліку, орегано, петрушки й лаврового листа мало приємний аромат. Деякі з цих трав були для приготування святкової вечері, деякі — для чаклунства. Після завершення захисного ритуалу можна насолодитися смачною їжею.

Нонна подивилася на годинник, що стояв на камінній полиці, — невдовзі із сімейного ресторану мали приїхати її донька та зять. Будинок знову наповниться теплом і сміхом.

Попри бурі й передвісники, в оселі Ді Карло пануватиме спокій.

Вогонь ущух, і Емілія відкинулася на стільці, гризучи нігті. Це була жахлива звичка дівчинки, яку Нонна неодмінно збиралася викорінити. Дитина гризла нігті й кидала їх на підлогу.

— Еміліє! — голос Нонни гучно залунав маленькою кімнатою.

Дівчинка здригнулася, опустивши руки і збентежено глянула.

— Кидай у вогонь! Я ж учила тебе не лишати нічого для тих, хто практикує *le arti oscure**.

— Вибач, Нонно, — пробурмотіла Емілія, закусивши губу.

* Чорна магія (*tm.*).

Бабуся вже знала, якого прохання варто від неї очікувати.

— А можеш знову розказати про чорну магію?

— Так, розкажи про Мальваджі, — приєдналася Вітторія, яку завжди цікавили історії про Нечестивих. Навіть вечорами, коли розмовляти про них заборонено.

— Будь ласочка.

— Нам не варто говорити про такі моторошні речі вголос, це накликає нещастя.

— Це всього лише історії, Нонно, — промовила тихо Емілія.

Якби ж це було правдою. Нонна Марія наклала захисне закляття на власне серце й закінчила ритуал, поцілувавши кінчики пальців і важко зітхнувши. Близнючки обмінялися переможними усмішками. Тримати легенди в секреті від них було просто неможливо, навіть попри те що вони наповнювали їхні думки мріями про сімох князів пекла. Нонна боялася, що дівчатка можуть занадто романтизувати демонів. Вона вважала за необхідне завжди нагадувати їм про те, чому варто остерігатися прекрасних створінь, позбавлених душ.

— Помийте руки й допоможіть розкачати тісто. Я розповідатиму, а ви готуватимете пасту.

Дівчатка одночасно усміхнулися, чим остаточно відігнали хвилювання Нонни, викликані негодою і пересторогами, що вона принесла. Звивиста паста з томатним песто була однією з найулюбленіших страв близнючок. Вони також обожнювали заздалегідь приготовану *cassata*^{*}, що лежала в коробці в льодовні. І хоча бісквіт із солодкого *ricotta*^{**} — традиційно

* Традиційна солодка страва Палермо.

** Один із різновидів італійського сиру.